

Editorial

La LOE

Centenars de milers de manifestants es van concentrar a Madrid el 12 de novembre passat per protestar contra el projecte de Llei Orgànica de l'Educació (LOE) impulsat pel govern socialista. Encara que les xifres són molt dispars, segons les fonts, cosa ja habitual en aquests casos, ningú no s'atreveix a negar l'èxit numèric de la manifestació. Fins i tot el president del govern, José Luis Rodríguez Zapatero, que es troba en hores baixes segons diverses enquestes, s'ha prestat a escoltar els convocants de la manifestació, cosa que no ha fet en ocasions anteriors, o en el moment en què va rebre més d'un milió de signatures contra el mateix projecte educatiu.

Alguna cosa deu anar malament quan el líder socialista, que tant va alçar la bandera del diàleg i del tarannà, es troba amb manifestacions continuades contra la seva política. I és que, normalment, la manifestació ciutadana als carrers sol ser l'últim recurs quan una part de la societat no se sent escoltada o tinguda en compte per part dels seus governants. Sense entrar a valorar altres manifestacions anteriors, en el cas que ara ens ocupa, és cert que hi va haver diàleg amb els bisbes sobre el tema de l'educació, però no es va arribar a cap acord. I és que el «tarannà» ha d'anar més enllà de les formes, perquè si no hi ha voluntat de cedir en res per trobar l'acord, el diàleg és buit i inútil.

Per això, els bisbes espanyols van donar suport majoritàriament a la manifestació, encara que, a l'hora de la veritat, van ser pocs els que van sortir al carrer. Els prelatos catalans, per la seva banda, poc propicis a animar aquest tipus de manifestacions públiques, es van limitar a expressar la seva veu crítica amb el projecte educatiu de la LOE.

És normal que els bisbes i la comunitat catòlica expressin la seva preocupació per una llei que, a més de plantejar seriosos problemes constitucionals sobre la llibertat d'ensenyament i sobre el dret dels pares per

a l'elecció del model d'educació per als seus fills, margina la religió, deixant-la com una formació sense cap importància, sense possibilitat d'avaluació, sense alternativa real i fora de l'horari escolar. Mentrestant, s'afavoreix una nova assignatura, d'educació per a la ciutadania, que alguns ja han comparat amb aquella «formació de l'esperit nacional», en què probablement es donaran consignes que estaran en contradicció amb la doctrina de l'Església.

Però, seria perillós reduir els errors de la LOE a aquestes dues qüestions, d'altra banda tan importants per als creients. Probablement, el principal problema de l'educació rau en el fracàs que s'està produint al nostre país a nivell educatiu, amb continus canvis de plans, sense que cap hagi demostrat resultats positius en l'alumnat. Contrasta aquesta realitat amb la d'altres països que mantenen durant força dècades el seu model educatiu, malgrat els canvis de color polític dels governs, i que obtenen com a premi uns resultats educatius enormement superiors als del nostre país. Mentre cada partit governant es mantingui inflexible amb la seva llei educativa, com ara passa amb la LOE del Partit Socialista o, anteriorment, amb la LOE del Partit Popular, no podem avançar de cap manera. Fins que no hi hagi un gran pacte educatiu que uneixi una àmplia majoria del Parlament espanyol, i que inclogui, com a mínim, les dues principals forces polítiques estatals, no hi podrà haver estabilitat educativa. I mentre els polítics es barallen al crit de «jo ara derogo la llei educativa que tu vas fer i imposable la meua», els grans perjudicats són els estudiants, amb uns nivells culturals molt baixos i amb un fracàs escolar tremendament preocupant.

Finalment cal dir que una educació que no tingui en compte els valors més intrínsecs de la persona, com per exemple, tot el seu sentit transcendent, quedarà coixa. Les lleis laïcistes que volen excloure qualsevol element religiós de la vida pública, com les que s'apliquen a França, ja veiem quines reaccions comporten.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarçals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €
Gibraltar i Portugal: 94,32 €
Resta d'Europa: 157,24 €
Amèrica i Àfrica: 188,80 €
Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«On hi ha guerra no hi ha mai Déu»

(Sant Bernardí de Siena. Apòstol d'Itàlia. 1380-1444)

Les guerres, per molt que els seus partidaris les hagin idealitzat fins a la categoria d'«èpiques glorioses», són l'exponent d'una doble frustració: la de no entendre's els humans i la llei cruel del més fort. En el Dia de la Pàtria que celebren anualment els estats, en comptes d'homenatjar les entitats humanitàries, missioneres, científiques i artístiques de cada país, amb actes i desfilades festives impregnades de mans unides i cors plens d'amor, es ref homenatge a l'armament: tancs, canons, obusos, avions i vaixells de guerra, i exèrcits entrenats per enfrontar-se amb altres exèrcits i matar-se mútuament. Tot i que això passi per legal, en el fons és el més gran menyspreu, burla i sarcasme a allò que tenien

molt clar i assumit els primers cristians: que «Déu és amor». Les dues armes més poderoses i incruentes que tenim els éssers humans són la intel·ligència i el cor, les úniques amb les quals ens va dotar el Creador per, pacíficament i progressivament, assolir la civilització més bonica. Però no ha estat així per la nostra miopia espiritual; els genocidis, la fam i les fàbriques d'armaments són la vergonya de la humanitat. Per a molts, són dures i antipàtiques les paraules de sant Bernardí: «On hi ha guerra no hi ha mai Déu.» Com tampoc no hi és en aquelles altres guerres «petites», les familiars, «en les quals les discòrdies maten el fervor i l'alegria, crispem els nervis i provoquen llàgrimes».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

